

Nahida Sturmhöfel: An die Dichtkunst / Do sztuki poetyckiej (tł. Ela Binswanger)

Nahida Sturmhöfel: Do sztuki poetyckiej

Żadnych laurów, sławy i medali,
Nie o to chodzi w sztuce poetyckiej.
Ja nie z tych twórców, którzy by czekali
Złota i nagród, nie dla nagród piszę.

Za to widziałam najczerwieńsze róże,
W czasie gdy wokół najsurowsza zima.
I podziwiałam wieczne ognie w górze,
Gdy nad dnia światłem noc zasłonę trzyma.

Prawdziwe perły z samej morza głębi
O kształcie serca, wprost z muszelek małży,
Które zbierałam, kiedy burze przeszły,
Podczas spaceru po piaszczystej plaży.

Starej zagadki rozwiązanie: miłość,
To jej zawdzięczam talent do pisania;
Piękną koroną mi na zawsze było
uczucie Muz od Poetyzowania.

(tł. Ela Binswanger)

*

Nahida Sturmhöfel: An die Dichtkunst

Keine Lorbeern, Ruhm und Orden
Suchte ich in deinem Dienst.
Keines auch ist mir geworden,
Auch nicht goldener Verdienst;

Aber Rosen sah ich blühen,
Wo der starre Winter lag.
Ew'ge Feuer sah ich glühen,
Wo die Nacht beherrscht den Tag.

Echte Perlen in dem tiefen
Meeresgrund, das Herz genannt,
Hab' ich, wenn die Stürme schliefen,

Aufgelesen aus dem Sand.

Alter Rätsel Lösung machte
Mir die Liebe offenbar;
Doch die schönste Krone brachte,
Muse, deine Gunst mir dar!

*

Nahida Sturmhöfel (24 listopada 1822 w mieście Flatow, Prusy Zachodnie, dziś to Złotów w Polsce - 24 października 1889 w San Terenzo pod La Spezia) - poetka, pionierka ruchu emancyacyjnego kobiet, pisała też pod pseudonimem St. Hadian; matka pisarki Nahidy Ruth Lazarus.

Urodziła się jako Nahida Konkordia Henrietta Sturmhöfel (lub Sturmhoefel). Była córką Karola Fryderyka Wilhelma Sturmhöfela, pruskiego oficera i powiatowego poborcy powiatowego, oraz Konkordii Adelajdy Karoliny z domu Knopf. Jako jedna z pierwszych pionierek emancytacji kobiet założyła pod koniec lat 40. XIX w. w Dreźnie gazetę kobiecą o orientacji na wskroś liberalnej. Jednym z wielu rozczarowań w jej wystawionym na ciężkie próby życiu była zdrada męża, z którym - jak sądziła - zawarła sojusz na całe życie: opuścił ją, a Nahida - która rozstanie przypłaciła zdrowiem - próbowała stworzyć dla siebie nowy dom we Włoszech w trudnych jak na samotną kobietę i matkę okolicznościach.

Na przemian była nauczycielką - korzystającą z doskonałych umiejętności językowych i talentu muzycznego - oraz redaktorką różnych gazet codziennych i rozrywkowych. Często musiała dorabiać do życia czy to haftując, czy robiąc sztuczne kwiaty, i tym podobnymi niskopłatnymi zajęciami. Poznała dokładnie Włochy, od Sabaudii po Sycylię, a swoje wrażenia z kraju i jego mieszkańców wykorzystała w esejach kulturowo-historycznych w charakterystycznym dla niej stylu, które niestety nie zostały zebrane.

W 1865 opublikowała tom wierszy "Freie Lieder" ("Pieśni wolne") i szereg traktatów z zakresu filozofii religijnej. "Freie Lieder" zostały natychmiast skonfiskowane. Ich drugie wydanie ukazało się dopiero w 1887. Z natury religijna i humanitarna, nieustannie starała się działać na rzecz pokoju, zwłaszcza w broszurach i apelach, ponieważ osobiście doświadczyła okropności wojny we włoskich wojnach wyzwoleniczych w 1860 i na pograniczu austriacko-niemieckim w 1866, gdy służyła w Czerwonym Krzyżu, opiekując się rannymi.

Jej oddanie i gotowość do poświęceń były często zauważane i chwalone przez osoby sprawujące władzę. Niewymagająca i skromna, zawsze trzymała się z daleka od dążenia do sukcesu i wyróżnienia. Pod koniec życia kontaktowała się prawie wyłącznie ze swoją jedyną córką, Nahidą Ruth. Zmarła w 1889 w całkowitym odosobnieniu w miasteczku rybackim San Terenzo niedaleko portu La Spezia.

Opublikowała:

- "Götzen, Götter, Gott" ("Bożki, bogowie, Bóg") (1876)
- "Neulatein als Weltsprache. Ein Vorschlag" ("Nowa łacina jako język światowy. Propozycja") (1884)
- "Offenbarungen für alle" ("Objawienia dla wszystkich") (1867 lub 1887?)
- "Vergessene Lieder" ("Zapomniane pieśni") (1888)

Oddzielone od Lerici przez Villa Marigola i zalesiony cypel San Terenzo sięga czasów średniowiecza. Ma starożytne korzenie: pierwotnie była to wioska rybaków i żeglarzy, gdzie handel winem i oliwą z oliwek był główną działalnością mieszkańców. W XIX wieku San Terenzo stało się przystanią dla poetów i pisarzy, co stworzyło legendę, także mroczną: Między innymi zatrzymało się w Villi Magni położonej przy promenadzie do Lerici słynne małżeństwo Mary i Percy'ego Bysshe Shelley'ów. Shelley zginął tragicznie - 8 lipca 1822 utonął w zatoce La Spezia, na kilka miesięcy przed urodzinami Nahidy Sturmhöfel.

Jest honorową obywatelką miasta Złotowa.

Simon Vouet (1590-1649): Erato, muza sztuki miłosnej, Museum of Art w Nowym Orleanie, oraz portret Erato (od: Edward Poynter) zamiast portretu poetki - nie ma takiego portretu w necie